

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 3C/116/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8615203410
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Bejdová
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2018:8615203410.3

Uznesenie

Okresný súd Svidník, v právnej veci žalobkyne G. N., rod. B., nar. XX.X.XXXX, bytom S. P. XXX, XXX XX O., štátny občan SR, zastúpený M. L. N., advokátom, so sídlom Z.. hrdinov XXX/XX, XXX XX Z. p r o t i žalovanému A., s.r.o., so sídlom A. XX, XXX XX N., L.: XX XXX XXX, v konaní o určenie neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, v danom prípade o sťažnosti žalovaného proti uzneseniu zo dňa 22.5.2018 č.k. 3C/116/2015-70, takto

rozhodol:

Sťažnosť žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Svidník zo dňa 22.5.2018 č.k. 3C/116/2015-70
z a m i e t a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Svidník uznesením zo dňa 22.5.2018 č.k. 3C/116/2015-70 žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyňu trovy konania vo výške 297,26 eura, na účet jej právneho zástupcu JUDr. L. N. a to do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

2. Podaním zo dňa 8.6.2018 žalovaný podal proti vyššie uvedenému uzneseniu sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že nesúhlasí s náhradou trov právneho zastúpenia, ktoré si v predmetnom konaní uplatňuje právny zástupca žalobcu. Podľa ustanovenia § 243 CSP v sťažnosti sa uvedie v čom sa postup alebo uznesenie považuje za nesprávne. Žalovaný má za to, že rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že predmetom spore bol nárok žalobcu na určenie neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, pričom samotné trovy právneho zastúpenia sú neprimerané vysoké vzhľadom k hodnote sporu. Podľa ust. § 251 CSP „Trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.“ Podľa ust. § 257 CSP „Výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.“ Podľa ust. § 264 ods. 1 CSP „Ak možno hodnotu nárokov alebo hodnotu, ktorá má byť základom na výpočet súdneho poplatku zistiť len s nepomernými ťažkosťami alebo ak ju nemožno zistiť vôbec, určí ju súd podľa svojho odhadu.“ Podľa ust. § 264 ods. 2 CSP „Rovnako sa postupuje aj vtedy, ak hodnotu podľa odseku 1 síce možno zistiť znaleckým posudkom avšak náklady na jeho vypracovanie sú v zjavnom nepomere k predmetu sporu...“ Vo vyššie uvedených ustanoveniach CSP je vyjadrená záujmová zásada a zásada proporcionality medzi výškou vymáhanej čiastky a trovami konania. Uvedené ustanovenia vychádzajú z niektorých koncepčných zmien oproti úprave trov konania zakotvenej v zákone č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, ktorých cieľom je len zjednodušenie a zefektívnenie predchádzajúcej právnej úpravy. Zásada proporcionality vyjadrená v ust. § 150 ods. 1 OSP podľa ktorého „Ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak
3C/116/2015

účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.“ a v ust. § 150 ods. 2 OSP „Ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke, môže ich súd nepriznať alebo znížiť.“ je aplikovateľná aj za účinnosti novej právnej úpravy zakotvenej v CSP. S prihliadnutím na zásadu proporcionality by bolo nepochybne spravodlivé, aby sa výška odmeny právneho zástupcu žalobcu nerovнала (ani nepresahovala) niekoľkonásobne istinu. Aby súd mohol posúdiť spravodlivosť výšky trov právneho zastúpenia mal zohľadniť viacero kritérií na strane oboch sporových strán, majetkové pomery, personálne a technické podmienky a v prvom rade skutočne vynaložené náklady na právne zastúpenie. Žalovaný má za to, že žiadne z týchto kritérií nechal súd na vedomie a k žiadnemu kritériu sa ani nevyjadril a žalobcovi priznal trovy konania niekoľkonásobne vyššie ako je istina. Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 21. mája 2014, sp. zn.: I. ÚS 759/2013-20 v ktorom konštatoval, že „ustanovenie § 150 ods. 2 OSP je ustanovením s tzv. relatívne neurčitou hypotézou ponechávajúcou na zvážení súdu, či trovy konania sú voči uplatnenej pohľadávke neprimerané, resp. čo vôbec pod neprimeranosťou treba rozumieť. Ide teda o také ustanovenia, ktoré dáva relatívne široké medze pre sudcovské uváženie, resp. sudcovský zmysel pre spravodlivosť.“ Žalovaný má za to, že napriek tomu, že CSP explicitne neustanovuje vyššie vyjadrený právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky je potrebné ho rešpektovať a aplikovať aj na predmetné sporové konanie v súlade s čl. 2 CSP podľa ktorého „Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít...“ Žalovaný má za to, že napriek čiastočnej zmene právnej úpravy týkajúcej sa náhrady trov konania, vyššie uvedené právne zásady týkajúce sa rozhodovania o trovách spolu s predmetnou judikatúrou je nevyhnutné aj za súčasného právneho stavu aplikovať a rešpektovať, pretože zmeny úpravy náhrady a platenia trov v CSP podľa dôvodovej správy k CSP tieto inštitúty len systémovo zjednodušujú a prispôsobujú charakteru sporového konania. Žalovaný ďalej poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 4 M Cdo 21/2009 zo dňa 25.02.2010, v ktorom sa konštatuje, že „súd rozhodujúci o trovách je povinný vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených úspešným účastníkom konania v spore. Účelnosť je vlastnosť procesu spočívajúca v sledovaní cieľa. Účelnosť spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje medze. Je preto potrebné rozlišovať medzi právom účastníka na právnu pomoc a nárokom na náhradu trov konania za poskytnutú právnu pomoc. Trovy konania potrebné na účelné vynaloženie alebo na ochranu práv sa však nemôžu posudzovať ako celok, aj keď účastník má právo na náhradu trov konania, pretože každý úkon alebo každé plnenie trov treba posudzovať samostatne.“ Neprimeranosťou nemožno rozumieť iba zjavný nepomer medzi výškou uplatnenej drobnej pohľadávky a výškou trov konania, ale vôbec aj vznik trov konania, ktorých vznik vo vzťahu k jednoduchosti sporu je ako taký neprimeraný“ (Uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 7Co/347/2015 zo dňa 31.03.2016). Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný spochybňuje preukázanosť, odôvodnenosť a účelnosť trov právneho zastúpenia vo výške 297,26 EUR. Trovy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v takýchto právnych a skutkovo nenáročných veciach nemožno považovať za trovy nevyhnutne vynaložené na riadne bránenie práva na súde. V takomto prípade zastupovanie advokátom nezodpovedá účelu, ktorý sleduje procesné právo inštitútom zastupovania advokátom v súdnom konaní. Žalobca sa síce mohol dať zastupovať v civilnom konaní advokátom (a to aj opakovane ako je tomu v predmetnej veci), avšak trovy s tým spojené nemožno považovať za trovy účelné. Žalovaný si dovoľuje poukázať na nález Ústavného súdu Českej republiky, sp.zn. II.ÚS 736/12, zo dňa 02.10.2013, podľa ktorého: [Každý má podľa čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy, a to od začiatku 3C/116/2015

- 3 -

konania. Slobodu voľby advokáta, vyplývajúcu z takto vymedzeného základného práva, však nemožno vnímať bezbreho.] Voľba advokáta, a v tejto súvislosti extrémna výška náhrad spojených s cestami advokáta k pojednávaniam, spôsobená predovšetkým vzdialenosťou sídla advokáta od príslušného súdu, je neprimeraná. V prípade, ak nejde o spor mimoriadne náročný alebo komplikovaný, by mal súd dbať okrem iného i na to, aby nedochádzalo k zneužívaniu práv na úkor fyzických a právnických osôb. Prostriedky vynaložené na presun advokáta z jeho sídla k príslušnému súdu v situácii, kedy v obvode bydliska účastníka konania i v obvode konajúceho súdu pôsobia desiatky osloviteľných advokátov, nie sú prostriedkami potrebnými k účelnému bráneniu práva, ako to má na mysli § 251 Civilného

sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že pre všetky zložky tvoriace náklady konania platí korektív vyššie citovaného ustanovenia CSP, a teda za všetkých okolností musí ísť o náklady potrebné k účelnému uplatňovaniu, resp. k bráneniu práva. Kritérium účelnosti je nutné posudzovať pri každej položke samostatne, a teda priznanie nároku na náhradu odmeny za služby poskytnuté advokátom neznamena automatickú povinnosť priznať aj náhradu všetkých ďalších výdavkov spojených s pribratím advokáta, bez ohľadu na ich potrebnosť. Rovnaký názor zastáva vo svojom rozhodnutí aj Okresný súd Žiar nad Hronom, č. k. 10C/126/2014-102, ktorý vo svojom odôvodnení konštatoval, že „Súd nepriznal právnomu zástupcovi navrhovateľa trovy konania za náhradu za stratu času za účasť na pojednávaní a ani účtovnú náhradu za cestu na pojednávanie z Košíc do Žiaru nad Hronom, nakoľko tieto náklady súd nepovažuje za účelné a hospodárne vynaloženie na bránenie práv navrhovateľky. Súd neupiera navrhovateľke právo na súdnu ochranu, je mu zrejmé, že bežný spotrebiteľ potrebuje aktívnu právnu podporu pri bránení svojich práv na súde, avšak poukazuje na to, že je mu súčasne z jeho úradnej činnosti známe, že v obvode tunajšieho súdu pôsobí niekoľko združení na ochranu spotrebiteľov a taktiež pôsobia právnické kancelárie, ktoré sa zaoberajú ochranou práv spotrebiteľov, preto sa súdu javí neúčelné a súčasne nehospodárne, aby spotrebiteľ splnomocňoval na ochranu svojich záujmov advokátsku kanceláriu, ktorej sídlo je vzdialené z obvodu tunajšieho súdu cca 200 km. Takéto účtovné trovy konania sa potom súdu javia nehospodárne a neúčelné, preto ich nepriznal.“ Žalovaný preto navrhol, aby sudca zrušil napadnuté uznesenie a vrátil súdnemu úradníkovi na nové rozhodnutie.

3. Podľa § 239 ods. 1 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť.

4. Podľa § 240 CSP sťažnosť môže podať ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané.

5. Podľa § 242 CSP sťažnosť sa podáva v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na súde, ktorý napadnuté uznesenie vydal.

6. Podľa § 243 CSP v sťažnosti sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému uzneseniu smeruje, v čom sa postup alebo uznesenie súdu považuje za nesprávne a čoho sa sťažovateľ domáha.

7. Podľa § 247 CSP ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas sťažnosť, nenadobúda uznesenie právoplatnosť.

8. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.
3C/116/2015

- 4 -

9. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

10. Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

11. Právna úprava trov konania v novej právnej úprave prešla zásadnými zmenami. V prvom rade sa za trovy konania môžu považovať len tie výdavky, ktoré : vzniknú v konaní (t.j. až od začiatku konania), vzniknú v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva, sú preukázané a odôvodnené (t.j. boli riadne vyčíslené a zdokladované) a sú účelne vynaložené (boli vynaložené v príčinnej súvislosti s procesným postojom subjektu k predmetu konania a ich cieľom je presadzovanie nároku alebo procesná obrana proti nároku), boli vynaložené v konaní. Ak vynaložené výdavky nespĺňajú niektoré z týchto atribútov, nemôžu sa považovať za trovy konania ergo, nemôžu byť priznané ani v rámci náhrady trov konania. Súdna prax za nevyhnutné považuje tie trovy, ktoré účastník musí vynaložiť na procesné úkony nariadené súdom, ktoré sú potrebné na zaujatie procesného stanoviska v návrhu, na meritórne vyjadrenie účastníka konania, na vyjadrenie účastníka k vykonanému dôkazu, na použitie opravných prostriedkov a podobne. Súd má za to, že všetky trovy vynaložené žalobkyňou v spore boli v príčinnej súvislosti s predmetom konania. Právny zástupca žalobkyne vykonal v rámci konania úkony nevyhnutné pre úspech žalobkyne, ktorých rozhodnutie malo vplyv na rozhodovanie súdu. Právny

zástupca žalobkyne vyčíslil trovy právneho zastúpenia za úkony ktoré riadne uskutočnil. Posudzovať účelnosť poskytnutia právnych služieb neprináleží ani právnemu zástupcovi žalovaného ani právnemu zástupcovi žalobkyne, robí tak súd, čo vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky: „Právo na úhradu účelne vynaložených trov konania je súčasťou základného práva na právnu pomoc. Trovy právneho zastúpenia sa všeobecne považujú za účelne vynaložené trovy, pričom posúdenie, či boli trovy v tom-ktorom konaní skutočne vynaložené účelne, je v kompetencii súdu..“ (4 MCdo 13/2010). Uplatnené a následne priznané trovy právneho zastúpenia považuje súd za účelne a preukázane vzniknuté v súvislosti s účinným uplatňovaným práva žalobkyne v predmetnom spore.

12. Súd preto rozhodol tak ako je to vyššie uvedené a sťažnosť žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Svidník zo dňa 22.5.2018 č.k. 3C/116/2015-70 zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie